

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 1.

Den 1. Octbr. 1870. Pruis: 6 Sk. pr. Kop.

Tale af Eldste Orson Pratt.

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 10de April 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Det Sidste-Dages Rige. — Mormons Bogs Guddommelighed. — Ydre Vidnesbyrd.

Det er falden i min Lod at tale for denne Forsamling idag, og jeg haaber i Ydmyghed, at jeg ved Eders Bønner og Tro maa blive hjulpen af Guds Aand, som giver Lys og Kundskab, paa det at Alt, hvad jeg maatte sige, kunde være til Opbyggelse for mine Sødstende.

Fyrrethve Aar ere henrundne siden Kirken blev organiseret — en af de vigtigste Begivenheder i Verdenshistorien. Vi kunne være forvissede om, at Herren stuer denne Begivenhed i samme Lys som vi, thi Ingen er mere end han interesseret i Menneskehedens Frelse, og da han har fastsat bestemte Tider for Udførelsen af alle sine Planer, har han ubestvibtl fra Ewighed af bestemt den 6te April 1830 som den Dag, paa hvilken Grundstenen skulde lægges for det Rige, der skulde bestaae evindeligt.

Alle menneskelige Regjeringer have

været Omstiftelser underkastebe, og alle undtagen Nutidens ere gaaede tilgrunde. Herren har opreist en Nation her og en anden der; et Rige hist, et andet her; han har tilladt dem at blomstre nogle faa Aarhundreder, ja enkelte et eller to Aartusinder, og derpaa har han tilladt dem at forgaae. Men han har sagt ved sin Tjener Daniels Mund, at i de sidste Dage vilde han opreise et Rige, hvilket skulde bestaae evindeligt. Dette Rige skulde være forskjelligt fra alle andre Riger, som havde eksisteret siden Stabningens Morgen. Det skulde være universalt og opfylde hele Jorden. Daniel kalder det Borgere Hellige. Han saae, at Steinen, der afhuggedes af Bjerget uden Menneskehaand, skulde rulle frem over Jorden og tilsidst fylde den ganske, og at alle jordiske Riger, Magter og Tyrkender skulde henveires som Aften

paa en Lo, medens Stenen skulde indtage deres Plads og de Hellige herske over al Jorden.

Der maa skee en Begyndelse paa dette Værk. Herren vil ikke gennemføre sig en Revolution paa een Dag eller i eet Aar. Jesus kom først i Tidens Midte til Jorden og grundede sit Rige, men for at opfylde Prophetierne tilloob Gud, at det blev overvundet, eller med Skriftens Ord: denne Verdens Riger førte Krig mod de Hellige og overvandt dem. Det store Dyr, som Johannes saae, førte Kamp imod Riget og overvandt det; verdslige Institutioner indtoges dets Plads. Men det Sidstedages Rige skulde evigt bestaae. Selv om Himmelen og Jorden skulde forgaae, vil dog dette Rige bestaae og herske over Jorden i et tusinde Aar; efter denne Tid, medens Jorden bliver renset og omdannet, vil det blive bortrykket. Det vil ikke forgaae, det vil blive taget op til Himlen, medens Jorden undergaaer sin Forvandling, og naar denne Klobe er fornyet og herliggjort ligesom vore opstandne Legemer og er bleven som en ny Jord, hvor Retfærdighed boer, da vil han bringe det Sidste Dages Rige og alle andre Afdelinger af Riget, henhørende til tidligere Uddelinger, ned fra Himlene, og der vil det blive evindeligt, thi den nye Jord skal aldrig forandres. Alle menneskelige Rigers Bestemmelse er Forgængelse. Den store amerikanske Nation, en af de bedste Regjeringer, som nogensinde blev oprettet ved menneskelig Visdom, maa undergaae mange væsentlige Omdannelser. Det eneste Middel, hvorved denne mægtige Nation kan reddes, er en gennemgribende Omvendelse fra alle dens Laster og Synder og Annammelsen af Guds Søns Evangelium; derved kan den blive indlemmet i det Rige, der skal bestaae evindeligt; derved ville alle de herlige

Principer, som findes i denne store Republik, blive indkorporerede i Guds Rige og blive bevarede; da først vil hver Mand og Kvinde kunne nyde deres borgerlige og religiøse Rettigheder uantastede.

Den Tid vil snart komme, da Troner skulle omstyrtes og Riger falde, ja alle Monarkier og Republikker ville til sidst omstødes, med Undtagelse af Guds Rige, hvilket vil udstrække sig til alle Verdens Hjørner, og naar den bestemte Tid oprinder, kommer Rigets Konge fra Himlene, kronet med Magt og Herlighed og fulgt af en Hærskare af celestiale Væsener. Han vil opreise sin Trone i Jerusalem og i Zion, og han skal regjere over sit Folk i et tusind Aar, inden Jordens Omdannelse finder Sted.

Dette er hvad de Sidste Dages Hellige vente, og det er vor uroftelige Overbeviisning, at vi ere Borgere af dette Rige. Sandt nok, vor Konge er ikke personlig tilstede blandt os for Øieblikket; han er i Himlene, men vi vente ham, og han vil komme i sin egen beleilige Tid. Dagen og Timen har han ikke aabenbaret for nogen Dødelig og vil heller ikke, thi i en af Pagtenbogs Aabenbaringer siger han, at det skal ikke kundgøres for Noget, men saa meget har han imidlertid aabenbaret, at Organisationen af dette vort Rige er en Forberedelse for hans anden Tilkommelse.

Jeg sagde i Begyndelsen af mine Bemærkninger, at Herren i Umindelighed har fastsat bestemte Tider for Udførelsen af hans Planer, og man kan med gode Grunde komme til det Resultat, ifølge Angivelserne i Mormons Bog, at Gud organiserede sit Rige præcis 1800 Aar efter Korsfæstelsen paa Golgatha. Der staaer naturligvis ikke anført selve Datoen, men tilstrækkeligt er sagt i Mormons Bog, hvilket kan lægges til Grund for nøiagtige Beregninger. Ikke alene

af denne Bog, men ogsaa af Fødernes gamle Optegnelser, det nye Testamente, Historiefriverne og andre Optegnelser erfare vi, at der mellem vor Frelseres Fødselsdag og Kirkens Organisationsdag henrandt nøiagtig 1833 Aar efter vor Tidsregning.

Maaden, hvorpaa vi komme til dette Resultat, er ved Hjælp af Mormons Bog. Der blev givet de gamle Israelliter i dette Land (Amerika) et Teg, hvorved de kunde kjende den nøiagtige Time for Frelserens Korsfæstelse, og ligeledes en Aabenbaring af den nøiagtige Time, i hvilken han blev født, og de have fastsat hans Alder til tre og tredive Aar og lidt over tre Dage. Der er ingen Tvivl om, at Israelliternes Tidsregning i dette Land var en Smule afvigende fra vor, thi de regnede deres Aar lidt længere end Føderne i Jerusalem, og Føderne regnede paa samme Maade som Ægypterne, blandt hvem de havde levet i fire hundrede Aar. Ægypterne regnede Aaret til 365 Dage, men Israelliterne i dette Land meente — ifølge de gamle mexikanste Historiefriveres Optegnelser — at 365 Dage udgjorde ikke fuldkommen et Aar, hvorfor de ved Enden af hvert to og halvtredstindstyvende Aar tilføiede tretten Skuddage, hvilket bliver eensbetydende med vor Maade at tilføie en Skuddag hvert sjerde Aar.

Hvis dette var Nephiternes Regnemethode (Urindvaanernes i Amerika), da var der altsaa henrunden 33 Aar og 3 Dage af deres Tid mellem Frelserens Fødsel og hans Korsfæstelse, men efter vor Tidsregning vilde disse 33 Aar og 3 Dage udgjøre 5 Dage mindre end 33 Aar. Naar man undersøger disse gamle Chronologers Skrifter, vil man finde, at denne Dag, paa hvilken jeg her staaer og taler, skulde med Rette være Aarets sidste Dag og at imorgen, den 11te April, vilde være Marsdagen for Jesu

Fødsel, og den 6te April — Kirkens Organisationsdag — vil altsaa være Marsdagen for hans Korsfæstelse for 1800 Aar siden. *)

Jeg har kun løseligt hentydet til disse Fakta, uden at anføre alle de Beviser, som støtte samme, blot for at vise, at Gud har bestemt Tider fastsat for enhver større Gjerning, han udfører paa Jorden.

Der er naturligviis en stor Mængde Mennesker i Verden, som forkaste denne Optegnelse (Mormons Bog), hvilken de hellige annamme som en guddommelig Aabenbarelse. Mange troe ikke, at denne Bog er sand, og Marsagen til deres Bantro i dette Punkt er den, at de aldrig have undersøgt Beviserne for samme. Vi have ofte henviist til det gamle og nye Testamente, hvor der omtales, at saadan en Bog skulde komme frem i de sidste Dage. Undertiden nævnes den ligestrem som en Bog, ja selv Maaden, hvorpaa den skulde oversættes, saar man Underretning om i Esaias 29de Kapitel. Et andet Sted omtales den under Benævnelsen „Rulle,“ s. Ex. hvor der siges, at der var een Rulle for Juda og en anden for Joseph, hvilke skulde blive forenede i de sidste Dage ved Guds Kraft, som en Forberedelse for hans anden Tilkommelse. Atter hentydes den til som „Sandhed,“ der skulde hvile af Støvet, eller fremkomme af Jorden paa samme Tid som Retfærdighed skulde komme ned af Himlen, hvilket skulde være Forberedelse for Israels Frelse og Herrens Komme.

Men vi ville forbigaae disse bibelske Vidnesbyrd idag og derimod dvæle ved

*) Denne Tidsregning er nøiagtigere omhandlet af Orson Pratt i en Artikel, betitlet „Juul og Nptaar,“ Skand. Stjerne 16de Aarg. Nr. 10, hvortil henbises.

eet, som maaskee ikke ret mange af vore egne Vldster have tænkt over, men som dog er et stort Beviis for Mormons Bog's guddommelige Troværdighed. Denne Bog underretter os blandt andet om hvad Tid paa Dagen Jesus blev korsfæstet; jeg mener, hvad Tid paa Dagen det var her i Amerika, nemlig om Morgen. Det nye Testamente underretter os om, at Frelseren blev korsfæstet i Aften om Eftermiddagen mellem den 6te og 9de Time. Søderne regnede deres Dag fra om Morgen. Kl. 6, følgelig vilde deres 6te Time være Kl. 12 Middag, og den 9de Kl. 3 Eftermiddag. Jesus hang altsaa paa Korset fra Kl. 12 til 3. Mormons Bogs Skribenter sige derimod, idet de omtale Tegnene for Korsfæstelsen, nemlig Mørket, der rugede over Landet, Jordbjælvene, Klippernes Omstyrten, Byernes Undergang, Uveivet osv., at disse Begivenheder fandt Sted om Morgen. De sige ogsaa, at Mørket hvilede over Landet i tre Dage. I Jerusalem herstede det kun i tre Timer. Men Herren gav dem et specielt Tegn i dette Land, nemlig de tre Døgn's Mørke, og da det atter blev lyst, var det Morgen. Dette beviser altsaa, at Korsfæstelsen efter dette Lands Tid fandt Sted om Morgen.

Men dette staaer jo i Strid med det nye Testamente, indvender man. For et ulært Menneske synes det uidentviblt saa, thi alle Evangelisterne sige, at denne store Begivenhed foregik om Eftermiddagen Kl. 3, medens Mormons Bog siger det var om Morgen. Saavidt jeg veed, er dette Emne ingensinde bleven offentlig behandlet, og jeg troer neppe, at Nogen tidligere har tænkt derover. Jeg troer ikke, at Joseph Smith, som oversatte Mormons Bog, nogensinde lagde Mærke til denne tilsyneladende Modsigelse. Men hvorledes kan man forlige disse to Vid-

nesbyrd? Simpelt hen ved Forskjellen i to Steders Meridian. Det er Middag, naar Solen passerer et Steds Meridian, og da hvert Sted har sin særskilte Meridian, og Solen ikke kan være i mere end een ad Gangen, kan Middagen ikke indtræffe alle Steder paa eengang; ja naar det er Middag her, vil det paa den modsatte Side af Jorden lige under os være Midnat. Naar det saaledes var Middag i Jerusalem, vilde Klokker af denne Aarsag være halv fem om Morgen i det nordvestlige Sydamerika, hvor Mormons Bog blev skrevet. Der er nemlig syv og en halv Times Forskjel i Afstanden mellem de to nævnte Steder, og dette forklarer den tilsyneladende Modsigelse. Havde Mormons Bog sagt, at Korsfæstelsen fandt Sted om Eftermiddagen, kunde man strax have vidst, at den var falsk. Dette er et Beviis, som de lærde ville have ondt ved at omkaste, og især naar man ihukommer, hvem der bragte Mormons Bog for Dagen. Man maa erindre, at Joseph Smith var en Yngling og ulært, og da han oversatte denne Bog, er jeg vis paa, at han aldrig drømte om, at der var nogen Tidsskjel mellem de forskellige Steder paa Jorden; ja jeg troer neppe, at han nogensinde tænkte derpaa saalænge han levede. Jeg har aldrig hørt hørken ham eller nogen Anden anføre dette som et Beviis for Mormons Bogs Sandhed, og det faldt aldrig mig selv ind at tænke derpaa, før mange Aar efter Josephs Død, men da jeg engang kom til at overveie denne Gjenstand, kunde jeg strax see Sammenhængen.

Jeg vil nu forlade dette Emne og derimod sige nogle Ord om Hensigten med Mormons Bogs Fremkomst. Herren har ladet den komme frem for Dagens Lys, for at alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa Jorden

kunne vide, hvilke store Begivenheder, der snart skulle finde Sted. Denne Bog indeholder Prophetier, som vedrøre hver Nation paa denne Klobe. Kan man lære den amerikanske Republik's Fremtid at kjende af Mormons Bog? Ja, man kan. Vi erfare saaledes, at to store og mægtige Nationer boede tidligere paa dette Continent. Den ene Nation, eller rettere den Koloni, som grundlagde den, kom fra Babels Taarn kort efter Syndflodens Dage. De koloniserede hvad vi i vor Tid kalder Nordamerika; deres Landstigning fandt Sted paa Vestkysten lidt sendefor den californiske Habbugt. De formeredes og florerede i omtrent segten hundrede Aar. Lige i Begyndelsen af deres Nedsættelse i dette Land fortalte Herren dem, at hvis de ikke vilde tjene ham troe, men hengave sig til Synd, skulde de udryddes af Jorden. Dette skete omtrent 600 Aar før Kristus; de bleve aldeles udryddede, og en Levning af Israael — ikke de ti Stammer, men af Joseph's Stamme — blev af Herren bragt herover i deres Sted. Han førte dem fra Jerusalem først ned til det røde Hav; derpaa langs dettes Kyster i mange Dage, dernæst i østlig Retning til det arabiske Hav. Der befalede Herren dem at bygge et Skib, og ved Forsynets specielle Styrelse førtes de over det indiske og stille Ocean til Vestkysten af Sydamerika. Dette skete omtrent 580 Aar før Christi Fødsel. Elleve Aar efter at Herren havde ført denne første Koloni fra Jerusalem, bragte han en anden lille Koloni ud derfra, under Ansørsel af en af Bedekias Søner, en af Kong Davids Efterkommere. Sidstnævnte Koloni forlod Jerusalem samme Aar som Jøderne førtes fangne til Babylon og landede Nord for Landtungen Panama og drog derpaa ned i Sydamerika. Omtrent 400 Aar senere for- enede Efterkommerne af disse to Kolonier

sig og bleve til een Nation, der boede i det nordlige Sydamerika.

Den første Koloni bragte med sig de jødiske Optegnelser paa Messingplader, hvilke indeholdt en Beskrivelse over Stabelsen og deres Fædres Historie, indtil elleve Aar før det babyloniske Fangenskab eller 600 Aar før Kristus. Disse Messingplader havde de blandt sig i deres Rejsfærdigheds Dage og bevaredes ved Herrens Haand. Den anden Koloni fra Jerusalem havde ingen Optegnelser med sig, og da de ikke havde Noget til Rettefærdighed og Bantro. I Løbet af fire hundrede Aar tabte de aldeles Troen paa et høiere Væsen, men ved at blandes med de andre Israeliter bleve de atter omvendte. Deres Sprog var ogsaa bleven meget fordærvet, men dette blev ogsaa for endel renset ved Omgangen med deres fundne Brødre og Lærningen af de Optegnelser, som disse førte med sig.

Omtrent fem og fyrrerhye Aar før Kristus vandrede en Koloni paa 5,400 Mænd med samt deres Hustruer og Børn fra det nordlige Sydamerika ind i Nordamerika, indtil de langt om længe kom til nogle store Søer og mange Floder; det var sandsynligviis den store Mississippidal, de vare komne til. I Løbet af de næste ti Aar fulgte mange andre Kolonier efter, hvilke spredte sig over Nordamerika og formerede sig særdeles stærkt.

Hadde alle disse Kolonier de hellige Skrifter iblandt sig? Ja. Hvorledes fit de dem? De havde en heel Mængde Skriftløge iblandt sig, og Mormons Bog beretter, at de ikke alene havde de Optegnelser, som de bragte med sig fra Jerusalem, men ogsaa dem, som deres egne levende Propheter gav dem. Ligeledes erfare vi af denne Bog, at mange Kolonier toges og sendtes til alle disse Kolonier, saa at Alle vare velbekjendte med

Moseloven og Propheternes Forudsigelser angaaende Frelserens første Komme.

Har man noget ydre Beviis for Sandheden af hvad jeg her har sagt? Ja, jeg troer saa. Tredive Aar efter at Mormons Bog var udgivet i Trykken, blev en af de store Kæmpehøie Syd for de store Søer i Nærheden af Newark i Ohio aabnet, og hvad fandt man der? En stor Mængde Kuriositeter, hvoriblandt ogsaa nogle Kobberstykker, der antoges at være Penge. Efter at have gravet sig ned mange Fod og efter at have fjort bort mange tusind Læs Steen, fandt man tilsidst en Kiste i et Lag af et Slags haardt ildbast Leer. Under denne Kiste fandt man en stor Steen, der lod til at være huul, thi der var Noget, som raslede indvendig. Stenen var sammenføjet i Midten med Cement, men med en Smule Umage fik man den aabnet og fandt inden i den en anden Steen, der var af en heel anden Bestaaffenhed end den ydre. Paa den indre Steen var indridset Billedet af en Mand med præstelig Kjortel, der bølgede om hans Skuldre, og over denne Mand's Hoved stod de hebraiske Tegne for Moshe, der er den gamle Skrivemaade af Moses. Paa begge Sider af dette Billede og paa forskjellige Steber af Stenen rundt omkring stod de ti Bud, som bleve givne paa Sinai Bjerg, ligeledes skrevne med hebraiske Tegne. Grindrer nu, at Mormons Bog havde været i Trykken tredive Aar for Opdagelsen af denne Steen, og hvad beviser dette? Det beviser, at de Folk, som byggede denne Gravhøi Syd for de store Søer i Mississippidalen i Staterne Ohio, Indiana, Illinois, New York og flere, maae have forstaaet de hebraiske Skrifte-tegn, og ikke det alene, men tillige, at de have kjendt Mose Lov. Hvorledes kunde de ellers have skrevet paa denne Steen de ti Bud næsten ordret som de

nu findes i Kong Jakobs Oversættelse af Bibelen? Det beviser endvidere, at Bøggerne af disse Kæmpehøie vare Israellitter, samt at deres fornemme Døbe fik en Afskrift af de ti Bud begravet med sig, hvilket var Skik og Brug blandt mange af Oldtidens Nationer, især Egypterne, hvilke gjemte deres hellige Papyrus-Optegnelser i deres Grave. I Egypten har man fundet mange saadanne Manuskripter, og i flere Tilfælde oversat dem. Israellitterne fulgte de østlige Nationers Skikke i denne Henseende og begravede med deres Døbe det, de ansaae for meest helligt, nemlig de ti Bud, som den Udmægtige med Tordebrøst midt i flammende Ild udbafunede fra Sinai for det forsamlede Israel.

Jeg har seet denne hellige Steen. Det er ikke en opdigtet Historie. Jeg hørte, at den fandtes i det ethnographiske Museum i New York, og gik derfor til Direktøren for samme, som meget forekommende viste mig den omtalte Steen, og da jeg er bekjendt med nyere Hebraisk, kunde jeg danne mig et Begreb om det gamle Hebraiske, thi nogle af de nyere hebraiske Charakterer afvige i Form ikke meget fra de gamle. I ethvert Tilfælde have vi nok af gamle hebraiske Indskrifter, opgravne i Palæstina blandt Israellitternes Ruiner, til at kunne nogenlunde bedømme de Charakterer, som brugtes blandt dem, og ved Sammenligning kunde jeg forstaae Bestaaffenheden af Stenens Indskrift. Den var bleven foreviist til vort Lands dygtigste Lærde, hvilke ikke alene have været istand til at sige, at Skriftegnene vare gammel hebraisk, men ogsaa til at oversætte dem og erklære dem for at være de ti Bud. Dette er altsaa et ydre Beviis, uafhængigt af Bibelens Udsagn, for Mormons Bogs Vgthed.

Vor nyere Tids Hebraisk har mange Punkter; det har ogsaa faaet mange Cha-

rakterer tilføiet, hvilke ikke findes i det gamle Hebraiske. Disse Forandringer eller Forbedringer ere blevne gjorte, siden disse Kolonier forlod Jerusalem. Finder man paa denne Steen nogen af de nyere Skrifte tegn, som ere blevne tilføiede i Løbet af de sidste 2400 Aar? Nei, ikke eet. Kan man finde hebraiske Punkter, der forestille Vokaler? Ikke et eneste, og alle de nyere Konsonanter, som ere indførte i de sidste 2400 Aar, fandtes heller ikke paa den her omhandlede Steen, hvilket er et aldeles uomstødeligt Beviis for, at den er af overordentlig stor Ælde.

Fem Aar efter Opdagelsen af dette mærkelige Vidnesbyrd om Israeliternes Ophold i Amerika og fem og tredive Aar efter Mormons Bogs Offentliggjørelse, bleve flere andre Gravhøie i samme Omegn aabnede, og i nogle af dem fandtes hebraiske Indskrifter. En af dem indeholdt følgende smukke Devise: „Maa Herren have Barmhertighed med mig en Nephit.“ Det blev oversat lidt forskjelligt, nemlig Nephel. Vi vide suldtvel, at Nephit, som kom fra Jerusalem sex hundrede Aar før Kristus, var Anfører for den første Koloni, der kom til dette Land, og Folket kaldtes efter ham Nephiter. Disse Nephiter vare et retfærdigt Folk og havde mange Propheete iblandt sig, og naar de begravede en af deres Brødre i disse gamle Gravhøie, nedlagde de deri ogsaa de hebraiske Charakterer, som betyde: „Maa Herren have Barmhertighed med mig en Nephit.“ Dette

er et andet direkte Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, der bragtes frem og oversattes ved Inspiration 35 Aar før denne Inscriptions blev funden.

Men jeg sagde i Begyndelsen, at jeg vilde omtale nogle af Herrens Hensigter med Frembringelsen af denne hellige Optegnelse. Det er for at berede Menneskene for hans anden Tilkommelse, for at grundlægge den sande Kirke og Guds Rige paa Jorden med alle dets Ordinalcer, Gaver, Kræfter og Velsignelser, for at man atter kunde glæde sig ved den gamle, oprindelige Religion, ja en Fylde af det Evangeliums Velsignelser, som belb forkyndt for 1800 Aar siden.

Et andet Diemed var, at Herren vilde samle sit Folk ud fra alle Nationer førend han udoftte alle de svære Straffedomme, som ere forudforkyndte i denne Nephiternes Optegnelse. Gud har sagt med Hensyn til den Nation, som skal beboe dette Continent i de sidste Dage, at hvis den ikke vilde omvende sig fra sine Synder og lytte til Herrens Tjenere, som han skulde sende iblandt dem, og hvis de forkastede denne guddommelige Optegnelse, som han selv skulde bringe frem ved sin egen Kraft, og hvis de skulde kæmpe imod hans Kirke, hans Zion, da vilde han, naar de bleve modne i Synd, udrydde dem af Jorden. Af denne Grund vil han sankte sine Børn ud fra dem og føre dem til et eget Steb.
(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Med dette Nr. begyndes 20de Aargang af „Skandinaviens Stjerne“ under meget lovende Omstændigheder. Det første Nr. af Stjernen blev udgivet af Crastus Snow, en af de tolv Apostler i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, den 1ste October 1851. Siden den Tid er den regelmæssigt bleven udgivet af forskjellige Ældster, som i Aarenes Lob have bestyret denne Mission, og det har været alle disse Mænds Bestræbelser at gjøre „Stjernen“ dens Navn og Formaal værdig. De, der have bevaret dette lille Blad og ladet det indbinde, ville finde, at de have anskaffet sig Bøger, der ere af stort Værd for deres Børn og tillige for dem selv, naar de atter gjenemlæses længere hen i Tiden, da de indeholde mange vigtige Lærdomme om det Sidste-Dages store Værk.

Enhver, der læser „Stjernen,“ skulde bestræbe sig for at forstaae de Principer, den indeholder, saavel som Aanden af de Raad, der gives fra Tid til anden, paa det at de kunne blive frugtbringende i vort daglige Liv. Enhver burde altid gjøre sig selv det Spørgsmaal: Lever jeg Dag for Dag efter disse Grundsætninger? Benytter jeg retteligen det Lys og den Kundskab, jeg har erholdt gjennem Herrens Tjenere? Er min Vandel saadan, at Guds Aand kan boe i mit Bryst og paavirke mine Tanker, Følelser, Ord og Handlinger? Er jeg i Aand og Sandhed en Sidste-Dages Hellig?

Vi leve netop i en Tidsperiode, da store og vigtige Begivenheder finde Sted. Guds Rige bliver opbygget her paa Jorden i denne vor Tid og hans Planer udfolde sig med overordentlig Hurtighed. Synd og Ugudelighed maa ophøre, Satan skal bindes og han og alle hans tjenende Aander skulle berøves deres Magt til at forføre Menneskenes Børn, medens en tusindaarig Freds- og Helligheds Periode vil blive indført. Alle de Trofaste skulle komme frem af deres Grave i Opstandelsens Morgen og fortsætte deres Arbeide for Menneskeslægtens Dpreiuning under Guds Søns Præsidium. Dette er kun nogle faa af Herrens Diemed, og Enhver, der onstfer at leve og regjere med ham og hans Hellige, kan kun opnaae dette Privilegium ved at ombvende sig fra sine Synder, blive døbt til sammes Forladelse og annamme Aandens Gaver ved Haandspaalæggelse, hvilke ere de første Skridt paa Dphsielsens Bane.

Hvad der vil give det første Nr. af „Stjernens“ 20de Aargang forhoiet Interesse er den hyperlige Tale af Ældste Orson Pratt, hvori der gives vore Læsere en klar og paalidelig Beretning om flere af de vigtigste Begivenheder paa Jorden i de sidste Dage, saavel i Christi Kirke som i Verden. Vi beklage, at Mangel paa Plads tvinger os til at afbryde den, men Slutningen følger i næste Nr. Vi ville anmode de Hellige om at læse den med Opmærksomhed og Eftertanke, saa de kunne blive fuldkommen paa det Rene med de værdifulde Sandheder, den indeholder, da de derved bedre kunne bedømme den Hurtighed, hvormed Herren fremmer sin Gjer-ning i denne Uddeling.

Conferencemøder afholdes som følger. I Aalborg og Christiania den 8de og 9de dennes, i Kjøbenhavn den 15de og 16de, i Sønderborg den 22de og 23de, og i Stockholm den 29de og 30te.

Ældste N. C. Edleffen reiste fra Kjøbenhavn til Tjen Mandagen den 19de September og vilde overvære Conferencen i Aarhus den 24de og 25de September, og senere i Aalborg.

Ældste P. D. Thomassen afgik herfra den 17de September paa en Tour til Norge, hvor han vil overvære Conferencemødet i Christiania som ovenfor meddeelt.

Vore Emigranter under Ældste Jesse N. Smiths Ledelse ankom til Salt Lake City den 10de August. Reisen var tilendebragt fra Liverpool i 21 Dage og havde været særdeles heldig. Kun et Barn døde i England, som tidligere meldt; Helbred og god Forstaaelse havde herket hele Liden. Paa Veien mellem Ogden og Salt Lake City mødtes de af Præsidenterne Young, Wells og Smith, samt Ældsterne W. H. Hooper, Jos. A. Young, John W. Young, J. Little og flere Andre. Ved Endestationen bleve de modtagne af Overbiskop Edward Hunter med Raadgivere og mange Venner og Bekjendte. Ældste Jesse N. Smith medbragte til vort unge Museum et betydeligt Antal Oldsager og Kuriositeter fra det nordlige Europa, hvilke vare blevne ydede som en værdifuld Gave fra Ældste Oluf F. Due i Kjøbenhavn, der interesserede sig meget for denne Sag.

Om den anden Afdeling af vore Emigranter skriver Præsident Eldredge fra Liverpool den 10de September: „Ældste Walter og hans 18 Emigranter ankom til Liverpool om Aftenen den 8de, med andre Ord Dagen efter de engelske Hellige vare afreiste. Det gjør mig ondt, at daarligt Veir opholdt dem saalænge paa Veien, men de ere nu indkvarterede bekvemt og kunne see sig om i denne store Stad indtil Onsdagen den 14de, da de ville afseile med Dampskibet „Nevada.“ Jeg har anmodet Br. W. C. Staines om at ordne deres Fernbanereise.“

Vi have fra Søster Karen Gravesen i Montpelier, Utah, modtaget et Brev, fra hvilket vi gjøre følgende Uddrag, da det er os en Fornøielse at see, hvorledes en eentlig Kvinde, en Enke med sine to Born, har arbeidet sig frem ved egen Flid og Dygtighed. Hun emigrerede fra Horsens 1860 med sin lille Pige, 7 Aar gammel, og sin Søn, 3 Aar gammel. Af Mangel paa Reisemidler maatte hun opholde sig i Staterne to Aar, hvor hun imidlertid erhvervede sig det Fornødne til sin videre Reise. Trods Sygdom og Prøvelser har hun forskaffet sig eget Hus og Land, 7 Køer, 8 Ungcreaturer, 3 Heste osv. Men hvad der glæder os mest er den Aand og Uegennyttighed, som gaar igjennem følgende Ord: „Jeg vilde ønske, at jeg kunde faae Penge nok til min Raadighed, saa jeg kunde hjælpe om blot een

fattig Broder eller Søster hjem fra Udspreddelsen, det skulde være min største Glæde, men vær trofaste, Herren vil nok udfrie Eder i sin Tid. Den amerikanske Regjering har i den senere Tid søgt at gjøre os Fortræd, men vi frygte ikke; Herren er med os og vil styre Alting til det Bedste." Hun opmuntrer ligeledes Enhver til saavidt muligt at anskaffe sig deres Slægtregister,

Døde. John B. Wash ens Hustru, Ane Sophie, 23 Aar gammel, døde i Millard County, Utah, i Barselseng. Hun var en Datter af Ole og Mariane Jensen fra Effildstrup paa Falster, blev døbt til Kirken den 15de Juli 1857, kom til Utah 1863 og blev gift i October 1869. Hun var en god og trofast Hellig, døde i fuld Tro paa Evangeliet og har efterladt sig Mand og Barn, samt en stor Areds af Vennø, der dybt beklage hendes tidlige Bortgang.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortfat fra Side 376.)

En Epistel fra de tolv Apostler til de Hellige i de sidste Dage.

Daab for de Døde.

Opførelsen af Herrens Tempel i Nauvoo indtager en vigtig Plads i de Helliges Hjerte og Bonner, thi de vide, at hvis denne Bygning ikke hurtig bliver fuldbendt, „ville de som en Kirke blive forcastede med samt deres Døde,“ siger Herren vor Gud.

Men uagtet saaledes Mange bede, længes og virke for denne vigtige Sags Fremme, er der Mange, saare Mange, som ikke opspilde deres Plikt i denne Henseende, og vi troe, at denne Forsømmelighed skriver sig fra Mangel paa tilstrækkelig Kundskab om Aarsagerne, hvorfor denne Bygning skal opføres.

Herren befalede Israels Børn for-dum at bygge et Tempel i Forjættelsens Land, og det samme er Tilfældet med de Hellige i de sidste Dage, hvilket kan

sees af en Aabenbaring, givet den 19de Januar 1841 til Seeren Joseph. I dette Huus skulde Ordinancer aabenbares, som have været skjulte for Verden i Aarhundreder, nemlig Salvøser, Tøvetninger og Daab for de Døde, et Huus, hvor de kunde komme tilfammen i høitidelig Andagt med Bøn og Bod, og hvor de kunde modtage Belærelse, Underviisning og Dp-tugtelse om de Ting, der henhøre til Zions Opbyggelse, samt hendes Embedsmænds Orden, Stilling, Rang og Verdighed, formedelst de Hjælpemidler, Gud har beffillet.

I samme Aabenbaring gives denne Befaling til „de Hellige langt borte“ saavel som til dem, der allerede ere indsamlede til dette Sted, at de skulle med een Villie og eet Sind bygge dette Tempel, saa den Allerhøieste kunde have et Sted, hvor han kunde aabenbare sig for sit Folk. Ingen undtages, som har Noget i sit Cie, thi hvad have vi, som

Herren ikke har givet os? Jeg vil kræve mit Eget med Renter, siger Herren. Saaledes komme de, der boe tusind Miil herfra, ind under samme Lov, og de ere berettigede til de samme Betsignelser og Privilegier, som dem, der allerede ere hjemsamlede.

Men, siger En, hvordan skal det forstaaes? Jeg er jo ikke der, jeg kan ikke indgaae i Templet og blive døbt i Fonden. Himlens Befaling gjelder Alle: indsamles, og naar I komme hid, og det erfares, at I tidligere have sendt hertil Eders Guld, Eders Sølv og Eders Tiende som Offer for Opbyggelsen af dette Tempel, da ville I finde Eders Navne, Tiende og Gaver indførte i Herrens Lovbog, som skal holdes i Templet, hvilket vil vidne om Eder, at I have Tiendomsret i denne Bygning og ere berettigede til de Betsignelser, som der kunne erholdes.

En af disse Betsignelser, som er af paatrængende Nødvendighed for de Helige netop nu, er Daaben for de Døde i Fonden, hvilken er saavidt færdig, at den kan indvies, og Nogle have allerede udført denne Ordinance, hvorved Syge ere blevne karske og Aander i Fængslet blevne satte frie. Men uagtet vi have begyndt at forrette denne Ordinance, er der opstaaet det Spørgsmaal i vort Sind, hvorvidt det er rigtigt at døbe dem, som ikke have bidraget til Husets Opførelse. Det forekommer os urimeligt, at den store Jehova vil anerkjende saadanne Administrationer, thi hvis hele Kirken kommer under Fordømmelse tilligemed sine Døde, dersom vi ikke bygge Huset og hvad dertil hører, hvorfor skulde da lunkne og forsømmelige Individider gaae frie? Skal Nogen forlastes, er det bedre, han ikke døbes, thi hans Daab vil ikke være af nogen Nytte for Guds Dine, og Tiden, der spildes paa hans Daab, kunde an-

vendes langt bedre ved Opførelsen af Templets Mure.

Ingen opfattede det saaledes, at de Fattige og Ubemidlede skulle negtes Adgang til Herrens Huus. Gud forbyde det! Hans Dine vaager altid over dem i Misfandhed. Hvo, der Intet har og Intet kan erholde, men som af sit ganske Hjerter ønsker at give, hvis han havde Noget, vil blive indladt ligesaa villigt som dem, der give af deres Overflod. Templet skal bygges for Tiende og frivillige Gaver, og Enhver har Ret til at yde saameget af sin Tiendom, han finder for godt; men Tiende er en Tiendebeel af Alt, hvad et Menneſte eiede ved Paabegyndelsen af Templets Opførelse og siden en Tiendebeel af alle hans Indkomster fra den Tid af indtil Husets Fuldeendelse, det være sig Penge eller andre Sager.

Mange her paa Stedet arbeide hver tiende Dag paa Templet, og det er deres Tiende, thi de have intet Andet; Andre vilde gjerne gjøre ligesaa, men ere syge og maae derfor undskyldes, medens atter Andre ansee deres egne Anliggender for vigtigere end Herrens. Saadanne spørge vi: hvo gav Eder Liv, Helbred, Styrke og timeligt Erhverv?

Der er to eller tre hundrede Veldster, som for et halvt, heelt eller to Aar siden tilbød sig at gaae paa Mission, hvilke bleve i et Conferencemøde beftikede til at arbeide paa Templet. Vi ville herved minde dem om deres Tilbud og ønske, at de ville indsende deres Navne til Bygningscomiteen.

Brødre, I have ligesaa stort et Ansvar i denne Henseende som vi, men da vor Herre og Mester, der troner i det Høie, har kaldet os til at være hans Huusholdere i denne Deel af hans Viingaard, søle vi det som vor Pligt at paaſee, at vor Herres Interesser ikke for-

sonnes af dem, der have forpligtet sig til at offere Tid, Gvner og Midler i hans Tjeneste, og det er vort Haab, at dette kjærlige Brev maa være tilstrækkeligt, saa vi ikke skulle sættes i den ubehagelige Roddenighed at offentliggjøre deres Navne, vi have hentydet til.

Maaskee nogle tænke, at de kunde lettere have gaaet paa en Mission end arbejde med deres Hænder for dette Bærf, da det er vanskeligt for dem paa samme Tid at koste sig selv; men glem ikke, at der var mange Brødre og Søstre i denne By, som ved Conferencemødet lovede at give en eller flere Arbeidere deres Kost, indtil Templet blev færdigt, og der er kun meget faa, som endnu have havt Leilighed til at indfri deres Koste. Vi ville sige til Sidstnævnte, I ere ikke forglemte, thi vi have Eders Navne nedskrevet, og vi haabe snart at kunne sende en Gjeft til Eders Bord.

Megen Proviant og andre Fornødenheder behøves for at kunne fuldende Templet, og nu er det den bedste Tid til at lægge op saadanne Sager, thi Kjød koster nu ikke mere end halvt saa meget som til andre Tider paa Aaret, og Veirliget er kjoligt og passende for Nedsættning. Lad Brødrene i to hundrede Miles Omkreds drive deres fede Slagtekvæg og Sviin herind, saa vi kunne have Nok til næste gunstige Aarstid eller til Arbeidet bliver fuldendt.

Vi ønske ikke det Magre og Affældige, eller Saadant, som I selv ikke kunne benytte; det er bestemt til Herren, og han onsker ikke det Slags Offer. Hvis I ønske at erholde Velsignelser fra ham, da bring ham det Bedste, I besidde — giv ham ligesaa gode Vareer, som han giver Eder. Senge, Sengekæder, Strømper, Vanter, Stotøi, Klæder af alle Slags, Manufaktur- og Kolonialvarer osv. trænge vi til for Arbejderne i denne

Vinter, og af Arbeidsfolk behøve vi Steenhuggere, Haandværkere, Kjørere med Kjøretøi samt Fourage for Dyrene.

Der findes Individer, som ikke have ydet Noget endnu, hverken i Tiende eller Gaver, men som have foresat sig at ville gjøre store Opoffelser engang i Fremtiden, hvis de blot maae benytte deres nuværende Indtægter til egen Fordeel, men dette er en seilagtig Idee. Sæt, at Alle skulde handle efter sig en Grundsatning, saa vilde Intet blive udrettet for Nuværende, Arbeidet maatte ophøre og denne Generation vilde intet Tempel faae bygget og Kirken blive forkastet. Sæt saa, at den næste Slægt skulde handle efter samme Princip, saa vilde Guds Son aldrig faae et Sted paa Jorden, hvor han kunde hvile sit Hoved.

Lad hver Mand og Kvinde erindre, at der fordres Tiende og Offer af hvad de have, men ikke af hvad de vente at faae. Alle Ydelsler til Templet maae herefter indbetales til Kirkens Forvalter, Joseph Smith, og indføres i Skriverens Boger.

Det paahviler de Velsle allebegne at belære de Hellige baade offentlig og privat om de Principer, vi have fremsat i dette Brev, paadet at hver Mand og Kvinde kan kjende og forstaae sin Pligt.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Orson Pratt,
William Smith,
Lyman Wight,
Wilford Woodruff,
John Taylor,
Geo. A. Smith,
Willard Richards.

Nauvoo, den 13de Decbr. 1841,

Onsdagen den 15de December.

Som Svar paa Spørgsmaal angaaende Almon W. Babbitt, Trykkeriet i

Kirtland osv., rettede til Præsident Joseph Smith og Brigham Young af Lester Brooks, Thomas Burdick og Andre, dateret Kirtland, den 6te Novbr. 1841, sendte jeg Følgende:

„Det paahviler Almon W. Babbitt at give fuld Opreisning, om han onsker det, ifølge Vedtagelsen i Conferencemødet. I vide idetvivl Alle, at alle Stave bleve opløste af det overste Præsidentstab for nogen Tid siden, som offentliggjort i „Times and Seasons,“ med Undtagelse af Stavene i Hancock County, Illinois og Lee County, Iowa; men da der synes at være Mange, som onske at blive i Kirtland, og da I have haft store Udgifter med at anlægge et Trykkeri, underholde de Fattige osv., siden den Tid, ifølge Eders Brev, kunne I ligesaa gjerne fortsætte med Eders Virksomhed og gøre hvad I kunne i Nødsfærdighed for at opbygge Kirtland; men nærer ikke for et Dieblik den Tanke, at I kunne have Kirtland paa Nauvoos Ruiner. Det er

alle vore Emigranternes Privilegium at komme til dette Sted, og det er ikke ret at overtale dem til at standse noget andet Sted.“

Foregaaende er kun et Udtog af min Svarefrivelse.

Lørdagen den 18de.

Byraadet i Nauvoo vedtog følgende Beslutning:

„Den høifindede Redaktør af „New York Herald,“ Herr James Gordon Bennett, har gjort sig fortjent af dette Samfundts dybtsofalte Taknemmelighed ved sin liberale og fordomsfrie Optræden ligeoverfor dette Folk, idet han har ydet os en sanddru Fremstilling i sit Blad, hvorved vore Begreber og Principer have naaet Mangens Øre, som ellers vilde være bleven uvidende om vor Tro og Lære. Ligeledes besluttet at vi anbefale „New York Herald“ blandt vore Venner som et Blad, der fortjener Ære og Paakjænnelse.“

(Fortsættes.)

Correspondance.

Vi hidfætte fra „Deseret News“ følgende Udtog af et Brev fra Eldeste Edward Stevenson, dateret Kirtland, Ohio, den 10de August 1870.

Jeg har herved den Fornøielse at underrette Dem om min lykkelige Ankomst til denne Plads. Sidste Søndag var jeg inviteret til at prædike i det første Tempel, som blev bygget af vore Folk. Bygningen er temmelig godt vedligeholdt; er bleven repareret med nyt Tag, samt ommalet og Vinduerne istandsatte. Murene, paa hvilke var indridset Navne af mange Rejsende, som passerede denne Vej for at see Kirtlands Tempel, ere blevne overkalkede, saa at Bygningen har et temmelig respektabelt Udseende. Gibningen paa Ydersiden er assat i Kvadrater, for

at efterligne Stenene, hvoraf Murene ere opførte, og det Heles Udseende er omtrent saaledes, som det var for 36 Aar siden. Mange Rejsende, som med Jernbanen passere denne Plads i $\frac{1}{4}$ Meils Afstand, paa Kysten af Michigan, stoppe i Willaughby for ved et Besøg i Templet at tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Udstillige, som have besøgt Templet og Tabernaaklet i Saltsøstaden, aflægge ligeledes et Besøg her paa deres Vej østpaa.

To Steentrapper føre til en stor Steenplatform, hvorfra Indgangen til Templet skeer gennem to dobbelte Døre.

Det underste Værelse har to Indgange og er det eneste, som er istandsat til Afholdelse af Forsamlinger. Den 2den Etage er ligesom den 1ste, og de øverste Værelser, 5 i Tallet, pleiede at benyttes til Stoler osv.

Jeg havde et meget større Antal opmærksomme Tilhørere, saavel Formiddag som Eftermiddag, end det kunde forventes efter saa kort Barsel."

Martin Harris, som boer her, er temmelig rask og ønsker meget at besøge Utah og sine Børn, som ere bosiddende

der, og endskjøndt han nu er 88 Aar gammel, afgiver han bestandig et trofast Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed. Enn bemeldt er Martin Harris et af de tre Hovedvidner. Han siger, at han saae Pladerne, berørte dem og saae den Engel, som besøgte Joseph Smith for mere end 40 Aar siden. Jeg har overeensstemmende med hans Vnste ordnet det Fornødne til hans Reise til Utah, og vi ville afgaae i Løbet af omtrent 2 Uger.

Norge.

Christiania, den 19de September 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

De bedes undskylde, at jeg ikke tidligere har besvaret Deres ærede Skrivelse af 8de dennes, da jeg ikke gjerne vilde skrive før Br. Thomassen var ankommen hertil. Jeg er glad ved at see ham og troer, at vi ville have en god Tid under hans Ophold her i Conferencen. Den Tid, som er bestemt til Afholdelse af Conferencemøde i Christiania, er meget passende for os, og der er truffen Forberedelser i denne Henseende, men det gjør os ondt, at vi ikke kunne have Dem i vor Midte.

Vi udsende Missionærer for at indbyde Menneskene til at overvære vore Forsamlinger, hvilket synes at være frugtbringende, idet vore Formiddagsforsamlinger ere vel besøgte ikke alene af Helige, men ogsaa af Fremmede. Smorgen Aften forvante vi at høre Br. Thomassen.

De Hellige her føle i Almindelighed særdeles godt. Jeg har modtaget Brev fra Br. Fjeldsted, indeholdende gode Efterretninger. Aviserne og hans Brev stemme ikke fuldkommen overeens, idet det ikke meddeler Noget om at Præs. Young har forladt Utah, medtagende sine Penge og efterladende sine utallige Kvinder til Andres Medlidenshed osv.

Jeg begynder at forstaae, at jeg aldrig har kjendt nogen Ting, men at der er god Anledning til at lære, hvis jeg blot gjør min Pligt, hvilket jeg sikkerlig føler til at gjøre, thi kun ved trofast Arbeide kan Kronen erholdes.

Med Hilsen til Dem selv, Brødrene Madsen og Petersen forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Peter Brown.

Blandinger.

Mr. Cullom, som har gjort sig saa navnkundig ved sin Kamp mod Mormonismen, begynder tidligt at høste Lønnen „for sine Gjerninger, gjorde i Rjødet.“ Han arbejdede ivrigt for at faae sit Lovforslag vedtaget, haabendet derved at begrunde sin Indflydelse og politiske Magt. Men Menneſket spaaer, Gud raa'er. Ligesom alle andre „Mormonflugere“ har Mr. Cullom begaaet en lille Feil i sin Beregning, da han troede at kunne benytte det Sidste-Dages Værk som Trappe, thi efter en lang og bitter Valgkamp i hans Stat, Illinois, er han falden igjennem, og hans Modstander Oberst Merriam vil indtage hans Plads i næste Congress. Fortsæt din Gjerning, Cullom. Gudernes Nolle gaaer langsomt, men maler overordentlig fint.

De Hellige i Sidney i Australien have anſkaffet sig et stort Forsamlingshuus, over hvis Dør de have sat følgende Inſkription: „Hellighed til Herren! De Sidste-Dages Helliges Forsamlingslocale.“ Endeel Forsølgelse herſter der, fremkaldt ved Sammenrottelse af de forſkjellige Sektens Præſter.

Discuſſionen mellem Dr. Newman fra Waſhington og Wloſte Orſon Pratt fandt Sted i det nye Tabernakel Fredagen den 12te, Lørdagen den 13de og Søndagen den 14de Auguſt. Hver af dem talte en Time ad Gangen. Spørgsmaalet var: „Stadsfæſter Bibelen Polygami?“ Profesſor Pratt bekræftede, Dr. Newman benegtede det. Tilhørernes Antal ſiges at have været mellem tre og fire Tusind den første Dag og omtrent elleve Tusind den ſidſte.

Holdt for Nar!

Under denne Overſkrift ſiger „New York Star“:

„Den velærværdige Dr. Newman af Waſhington, ſom forventede at erhverve ſig Popularitet for godt Rjød ved at angribe „Løven (Brigham) i ſin Hule,“ ankom til Saltſtaden og underrettede Brigham Young om, at han var rede til at begynde Discuſſionen om Fleerkoneriets Guddommelighed. Den Hellige ſvarede derpaa, at han aldrig havde indbudt til eller bifaldet en ſaadan Discuſſion. Den Sidſte ſynes at have mere Indſigt end ſin rettroende Modſtander. Strid er Djævlens Vaaben, og ſtaber flere Vantroer end Troende. Forventningen om, at en ſaadan Strid vilde tilintetgjøre den beſynderlige Grundſætning i Mormonernes Religion er ligesaa urimelig, ſom at forſøge paa at ſtandsæ Nilen med Siv eller ſtænge en Dør med en kogt Gulerod.“

„New York Sun“ har i Anledning af Discuſſionen i Salt Lake City modtaget følgende Skrivelse:

Waſhington, den 25de Auguſt 1870.

Den Strid, ſom fandt Sted i Salt Lake City mellem Dr. Newman og den velærværdige Apoſtel Orſon Pratt angaaende Polygami, fremfalder ikke Tilfredshed

her. Det er tydeligt, at „Apostlen“ har for mange Vaaben mod Senatets Hofprædikant, og deres Forbaiselse, som have sendt ham i dette Grinde, er ligesaa stor, som de tillidsfulde Franstes, der bestandig streg „til Berlin,“ ved det ubentebe Resultat af denne lille Begivenhed.

Hos dem, som ere inde i Forholdene, er det velbekjendt, at „Culloms Udkaft“ aldrig forventedes at blive til Noget, saalænge som Brigham Young „kjendtes god“ for tre Millioner Dollars, og han vidste det ligesaa godt som Nogen.

Der spørges med Rette: Hvorfor reiser Dr. Newman to tusinde Mile (engl.) til Vestens Sodom, naar der endnu er saa meget Arbeide at udføre i hans eget Distrikt, i Washingtons Gomorra? Hvorfor gaaer han ikke hellere, liig de gamle Profheter, til Mænd, som staae paa ansvarsfulde Pladser, og paapeger de affyelige Forbrydelser, som begaaes af dem, der for at befordre deres egen Fordeel ere Uarsag til daglige Mord og Udelæggelser og deres Lands Vanære, og siger til Statens Sekretær: „Du er Manden?“ Hvorfor gaaer han ikke til sin Medstyrbige Bancroft Davis og paalægger ham at tilbagebetale de 60,000 Dollars?

En Correspondent til „New York Herald“ siger, at Gossag tilstaaer, at han gjorde hvad han kunde for Utah, og Correspondenten antager derfor, „at Mormonernes Theologi viste sig at være altfor meget for ham.“

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Vidste Orson Pratt	1.	Correspondance	13.
Redaktionens Bemærkninger	8.	Blandinger	15.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 10.			

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorengensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.